

ПРИЧЕ ~ СА ~ СЕДАМ МОРА

НАПИСАЛА КЈАРА ЧОНИ
ИЛУСТРОВАО ДОМЕНИКО РУСО

ПРЕВЕЛА
ДИЈАНА РАДИНОВИЋ

■ Laguna ■

~ ДРЕВНИ БОГОВИ И МИТОВИ ~

Успоњ и пад Атлантиде

Јесте ли чули за легендарну Атлантиду? До дана данашњег многи се питају да ли је стварно постојала или је само плод маште песника и приповедача. Ја, међутим, не сумњам да постоји. Уосталом, ту сам се родила пре много, много векова. Сви су ме знали по имену Клито, а живела сам у великој кући на врху брда, одакле се видело цело острво. То огромно царство је личило на континент и зеленело се попут леђа гуштера. На све стране су бујале ливаде и шуме. Језерца, потоци и извори су блистали на сунцу. Растиње је бујало, а у утроби земље криле су се најдрагоценије руде.

Сâм Посејдон га је направио тако лепог да ми докаже своју љубав. Први пут кад ме је видео, неговала сам руже у својој башти. Разговарала сам с пупољцима као што се разговара с пријатељем. Била сам усамљена на овом свету и то цвеће ми је било једино друштво. Довољно је било да моћни бог мора сретне мој поглед и чује мој ведар и звонки глас, па да се у мене заљуби.

Снажна је била наша љубав и ја сам на свет донела петорке. „Заштитићу те од свега и свакога!“, обећао ми је Посејдон. Стога је опасао брдо с два обруча земље и три морска обруча, наизменце, да раздели копно и воду. Људи тад још нису пловили морем, па до нас нико никад није стигао.

У међувремену, наша су деца безбрижно одрастала, играјући се на ливадама. Учила су о мудрости, оданости, великодушности и знатижељи према свету који их окружује, али и о снази и храбрости. Кад су стасали, отац их је позвао и рекао им: „Децо, сад сте одрасли и довољно мудри да владате. Поделио сам Атлантиду на десет области. Једна област припада сваком од вас. Атланте, пошто си се родио први, бићеш краљ и имаћеш последњу реч! Децо, никад не заборавите на оно што је стварно важно, и изнад свега будите овог дара достојни!“

Наша деца су владала дуго и праведно. Окупљала су се у храму и у њему доносила најважније одлуке. Деца су међу собом била блиска и никад се нису свађала. На свет су, међутим, потом дошли унуци и прауници, који су заборавили на Посејдоново учење. Престали су да слушају своје срце, и жудели за моћи и богатством. Наше прекрасно острво им више није било довољно – желели су читав свет.

Почели су тако да неуморно плове морима и на својим путовањима освајају све што су видели. Заузели су убрзо добар део Средоземног мора, али то их није задовољило.

Једног дана су, међутим, изненада чули за невероватан и моћан град, Атину. Од тог тренутка размишљали су само о томе како ће га покорити и постати неприкосновени владари целе Грчке. Стога су спремили своје најстрашније оружје и окупили највештије ратнике, па се отиснули пут Атине.

Пролазили су месеци, а ја о њима нисам знала ништа. Никакве вести о том новом непотребном походу до мене нису стизале. Забринула сам се. Имала сам осећај да ће се догодити нешто страшно. А онда је с мора коначно допловио гласник и потврдио све моје страхове.

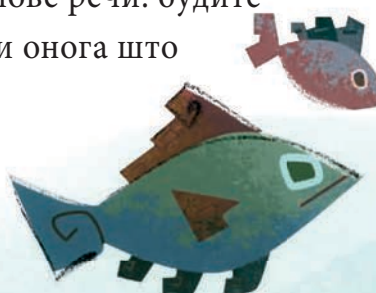

У почетку се чинило да су Атлантиђани наишли на себи равне. Атињани су се жестоко борили, али су полако посустајали. Много је војника нападао Атињане, а оружје Атлантиђана је било превише напредно. Очајни Атињани су ноћима дозивали у помоћ Посејдона: „Боже мора, заустави ове немилосрдне ратнике који нас нападоше у жељи да заузму наш град и све што имамо!“ Чинило ми се да мој муж не хаје за њихове молбе, али авај, колико сам погрешила...

Док сам слушала гласникове речи, кроз прозор сам видела како наши бродови крцати пленом пристају у луку. Али чим су војници крочили на земљу, осетила сам како тло, као леђа разјареног бика, снажно подрхтава. Потмула тутњава се разлегла широм Атлантиде. Утом се појавише пукотине које су гутале тргове, фонтане, куће и људе, а таласи се повукоше, откривајући голо морско дно, а потом се враћали циновски, толико високи да су заклонили сунце, и запљуснули нас. Моћна Атлантида је потпуно разорена за само један дан и једну ноћ, море ју је сасвим прогутало. Моји вољени вртови, руже и наш дом су нестали. Нико није преживео.

Тако је Посејдон казнио Атлантиђане због своје надмености и грамзивости. Моје острво је мистерија која лежи закопана на дну мора. Неки тврде да су пронашли трагове некадашње Атлантиде, али многи верују да је то само легенда. А ви сад знате шта се стварно догодило, ја сам вам испричала. Чувајте ову тајну и упамтите Посејдонове речи: будите достојни дарова које сте добили, достојни онога што јесте, и увек то поштујте.

~ ДРЕВНИ БОГОВИ И МИТОВИ ~

Мауи и циновска риба

Није лако бити најмлађи брат у породици, посебно некоме попут мене. Ја, замислите, немам само једног већ четири старија брата. Док су они били јаки и извршни у свему што су радили, мало ко је веровао у мене. На почетку времена кад *Аиџероа*, наша земља, још није ни постојала, ја сам био тај који је доживео невероватну пустоловину и свима доказао колико вредим.

Име ми је Мауи и зову ме полубогом. По рођењу ме је мајка напустила на мору, али су ми се богови смиловали, спасли ме и подарили ми посебне моћи. Тако сам успео да се вратим кући, где су ме браћа, уз мало нећкања, ипак прихватила.

Сваке ноћи кад бих легао у кревет и сваког јутра кад бих се пробудио, имао сам само једну жељу – желео сам да са браћом идем у риболов.

„Могу ли да вам се придружим?“, питао сам их. „Поведите и мене!“, наваљивао сам. Или бих самоуверено казао: „Данас с вама идем на пецање!“ Све је, међутим, било узалуд, имали су увек

спреман изговор: „Премлад си“, „Не можеш ти то да издржиш!“, „Ветар је данас снажан, опасно је!“, и слично.

Једне ноћи, како ми је додијало одбијање, искрао сам се из колибе и отрчао на обалу. Тамо сам, погурен под месечином, почео да плетем струну за пецање.

Док сам плео струну, изговарао сам бајалицу каракија коју ме је бака научила. Изговарао сам да моја струна носи снагу хиљаде мушкараца. Недељама сам плео и једног јутра коначно завршио посао. „Сад ми недостаје само удица“, помислио сам. „Али где да је пронађем?“

Завирио сам у сваки кутак, у свако скровиште куће, и напослетку наишао на нешто што је могло да ми послужи. Биле су то кости лобање моје драге баке! Вилична кост је била савршена да ухвати највећу рибу! Стога сам је причврстио за струну и сакрио се у чамац своје браће, покрио се рибарским мрежама, и тако сакривен чекао да сване. У зору су се моја браћа укрцала и, веслајући снажним рукама, брзо се отиснула на пучину.

Кад смо стигли до места на ком су пецали, искочио сам из свог скровишта и широко се насмешио. „Варалице!“, повикали су они. „Не брините! Радите како вам кажем и нећете зажалити што сте ме повели.“ „Тако кажеш? Хајде онда да видимо шта можеш!“, одговорили су они с подсмехом.

Изазов ме није застрашио, напротив, био сам решен и пун енергије. „Одвезлајте даље!“, смело сам наложио. Веслали су све док се нисмо толико удаљили да више нисмо видели ни делић копна. „Забаците удице!“, викнуо сам. Док су то радили, изговорио сам још једном бакину бајалицу. Изненада смо осетили како се струне затежу и кроз само неколико минута наш чамац је био пун свакојаких врста риба разних боја и величина.

„Ред је на мене!“, повикао сам. Утом сам узео струну с виличном кости и забацио је на најдубље место на ком је море било сасвим црно. Видевши ову чудновату струну, остали праснуше у смех. „Шта ти је па то?“, повикали су и громко се смејали док су им сузе текле низ образе. Нисам се освртао јер је смех престао оног трена кад се моја струна затегла, неколико тренутака пошто сам забацио удицу. Море се узбуркало и чамац је заплочио великом брзином. Плен који је загризао мамац вукао је чамац из све снаге.

Летели смо изнад мора, пресецајући циновске таласе. Вода је заплускивала на све стране, а ја сам стајао на прамцу с ветром на лицу и чврсто држао струну. „Пусти је, брзо!“, повикала су моја престрављена браћа. „Не пустиш ли је, чамац ће се преврнути и подавићемо се!“, викали су.

Али дубоко у себи сам знао да не треба да одустанем. Био је то глас про-
дорнији од њиховог који је допирао изнутра. „Не предај се!“, одзвањало
је. „Не предај се!“ И нисам се предао. Чамац је прелазио миље брзо попут
једрењака, док се џин који нас је вукао није уморио и изронио на повр-
шину. Била је то највећа и највеличанственија риба коју сам икада видео.
Њена леђа су била бескрајно пространство тиркизне и смарагднозеле-
не крљушти, која је на сунцу блистала попут драгог камења. Моја браћа
зурила су у чуду. „Кад ће нам се опет указати оваква прилика?“, рекли су и
одмах на њу скочили. Док су рибу комадали да би се опскрбили месом,
молио сам их да престану. Они су, међутим, били исувише обу-
зети пленом да би ме чули. Остаци тог створења расули су
се по мору, претварајући се у копно. Моји потомци, који
и дан-данас тамо живе, зову га „Мауијева риба“. За
све остале становнике то копно назива се Северно
острво Новог Зеланда.

Јужно острво је пак названо „Мауијев кану“ због облика нашег чамца. Након те догодовштине, кад год би ми неко рекао да сам веома низак, или невешт, или да сам кукавица која дрхти од страха пред неким подухватом, потрудио бих се што сам више могао! Говорили би за мене да сам упоран, бандоглав, својеглав, задрт, тврдоглав као мазга... Свакаква су ми имена додељивали, али никад за то нисам марио. А кад бих на крају остварио свој наум, био ми је још вреднији и значајнији јер сам успео сам-самцијат. У тим тренуцима бих само дубоко удахнуо и честитао самом себи.